

Teatr na Słowacji

2011/2012

Iarián Amsler

Theatre in Slovakia

2011/2012

M inęło już siedem lat od dnia, gdy w pewnym wywiadzie dla słowackiego dziennika powie- ziałem: „Na Słowacji panuje kryzys widowni”. Mó- wiłem serio. Upłynęło wystarczająco dużo czasu, by sytuacja zmieniła się na lepsze lub gorsze. Niestety, należy stwierdzić, że to drugie. Zadając sobie pytanie, co to jest temu winien – lub nie – nie możemy zupełnie wykluczyć ludzi teatru, którzy rozleniwili swoją publiczność, ani samych widzów, którzy obojętnie przyjmują coraz bardziej powierzchowne i coraz bardziej bezrefleksyjne resztki tego, co kiedyś nazywało się sztuką. Największymi winowajcami są oczywiście media komercyjne, które w środowisku wolnym od poważnej konkurencji usurpowały sobie prawo do tego, by zająć tak niewspółmiernie wielką przestrzeń, że w kraju tak niewielkim jak Słowacja jest

It has been seven years since the day when in an interview for a Slovak daily I said: "In Slovakia there is an audience crisis." I spoke seriously. Enough time has passed for the situation to have changed for the better or worse. Unfortunately, the latter seems to be true. When asking the question who is responsible or not for this state of affairs we cannot completely exempt neither the theatre industry, who have made the audience lazy, nor the viewers themselves, who more and more superficially and unreflectively absorb the relics of what was once called art. The principal culprits are, of course, the commercial media, which in an environment free of serious competition have usurped the right to invade such an disproportionately large territory that in such small a country like Slovakia it is shocking. If

to szokujące. Jeśli komercja nie ma poważnej przeciwwagi, jeśli sami znakomici niegdyś i poważni artyści stali się częścią komercjalizacji wypłukującej mózgi, staje się jasne, że jest to ślepa uliczka słowackiej kultury.

Najbardziej wyrazistą inscenizacją ubiegłego roku jest *Kukura alebo Doktorandská práca o stave kultúry* (Kukura albo rozprawa doktorska o stanie kultury), wystawiona w Divadle Aréna. Monolog głównej postaci precyzyjnie i bez owijania w bawelnę nazywa stan, przyczyny i konsekwencje dewaluacji sztuki w naszym środowisku kulturalnym. W innych krajach Europy artyści już wcześniej zrozumieli, że kultura to test jakości społeczeństwa. Sztuka dramatyczna odgrywa tu ważną rolę, ponieważ ma / powinna mieć / mogłaby mieć największy wpływ.

Współczesny teatr słowacki poczynił wprawdzie w ciągu ostatnich lat wyraźne postępy formalne, wystawiane są odważniejsze tytuły, działania inscenizacyjne zaczynają się powoli przebiąć spod osadów odziedziczych praktyk socjalistycznych i realistycznych, kształtuje się nowe pokolenie wyrazistych młodych twórców (ostatnio zainteresowali mnie Lukáš Brtovský, Ján Luterán, Júlia Rázusová), a jednak brakuje bezpardonowego rozliczenia z teraźniejszością. Przez to teatr przestaje być aktualny, staje się luksusowym przeżytkiem, a widzowie uważają go za rodzaj bonusu do tego, co w sposób lekki, łatwy i przyjemny dostają w domu – „sztuki telewizyjnej”. I później także w teatrze szukają odpoczynku i rozrywki – „wellnessu duszy”.

Jeśli słowacki teatr chce być nowoczesny nie tylko pod względem formalnym, powinien zdobyć się na odwagę i częściej sięgać po utwory nieszablonowe, wspierać twórczość krajowych artystów, a przede wszystkim poświęcić więcej miejsca refleksji na temat swej przeszłości i dnia dzisiejszego. I choć zdaję sobie sprawę, że teatr polityczny lub zaangażowany społecznie nie ma u nas długiej tradycji, często zadaję sobie pytanie, czy omijanie gorących tematów nie jest na swój sposób tylko alibi dla artystów teatralnych, którzy nie chcą nikogo do siebie zrazić, z nikim nie zadrzeć, a przede wszystkim – nie chcą stracić widza.

W sezonie 2011/2012 pojawiło się kilka inscenizacji tytułów klasycznych: *Król Edyp* w SKD (Słowackim

there is no serious counterbalance to the commercial media, if the once great and respected artists are now part of a mind-numbing commercialisation it is becoming obvious that it is a blind alley for Slovak culture.

The most powerful staging of the previous year was *Kukura alebo Doktorandská práca o stave kultúry* (Kukura or a Doctoral Thesis on the State of Culture) performed in Divadlo Aréna. The monologue of the main character precisely, without beating about the bush, describes the reality, causes and consequences of the devaluation of our culture. In other European countries artists have understood long ago that this is a test of the quality of society. Dramatic plays an important role here, for it has / should have could have the largest impact. Although contemporary Slovak theatre has made significant artistic progress in recent years – bolder plays are staged, the dramatic methods are slowly shedding the inherited residue of socialist and realist practices, a new generation of powerful young artists is emerging (Lukáš Brtovský, Ján Luterán and Júlia Rázusová have recently caught my interest), although a relentless critique of the present is lacking. This means that the theatre ceases to be relevant, it is turning into an outdated luxury and viewers are treating it as a kind of bonus added to what they get at home in a light, easy and pleasant form – “television art”. And they are also seeking rest and entertainment at the theatre “wellness of the soul”.

If Slovak theatre wants to be modern not only in the area of form, it should pick up the courage and more frequently reach for novel texts, support the work of domestic artists and, above all, devote more time to a reflection on its past and present. And although I realise that political or socially committed theatre does not have a long tradition in our country, I often ask myself the question if avoiding current issues is not a sort of alibi for theatre people, who do not want to offend anyone, to make an enemy of anyone and, above all, to lose its audience.

During the 2011/2012 season there were several productions of classical texts: *Oedipus Rex* in the SKD (the Slovak Chamber Theatre) in Martin, *Eugene Onegin* in DJGT (the Jozef Gregor Tajovský Theatre) in Trnava, *Crime and Punishment* in Š

Divadlo Pôtočný, *Psota* (Bieda),
rež. Iveta Ditte Jurčová

Divadlo Pôtočný, *Psota* (Poverty),
directed by Iveta Ditte Jurčová

Teatrze Kameralnym) w Martinie, *Eugeniusz Onegin w DJGT* (Teatrze im. Jozefa Gregora Tajovskiego) w Trnavie, *Zbrodnia i kara* w ŠD (Teatrze Państwowym) w Koszycach czy *Mewa i Chmury* na scenie dramatycznej SND (Slowackiego Teatru Narodowego). Reżyserzy Roman Polák, Viktor Kollár, Edo Kudláč, David Drábek i Martin Čičvák podjęli próbę współczesnej interpretacji klasyki. Krytycy nie tylko podkreślali nietradycyjną interpretację sztuki i wyrazistą koncepcję wizualną, ale często zauważali także zupełnie nowe dramatyzacje (*Onegin*, *Zbrodnia i kara*) albo wyraźne modyfikacje inscenizacyjne (*Mewa*, *Chmury*). Przedstawienia najmłodszych twórców: *Výnosné miesto* (Dobra posada, Lukáš Brutovský) i *Jánošík 007* (Ján Luterán i Mariana Ďurčeková), interpretowane jako kabaret polityczny lub ostra satyra na współczesnych skorumpowanych polityków, sugerują, że młodzi artyści teatralni nie boją się występować ze swoimi poglądami i wykorzystywać teatru jako środka krytyki społecznej. Dzisiaj nie ma już przecież potrzeby, by ukrywać poglądy, szyfrować je w metafory, przeciwnie – współczesny teatr musi przemówić otwarcie i twardo. Właśnie tak, z naciskiem na polityczną wymowę tekstu, zinterpretowali *Chmury* Arystofanesa reżyser Martin Čičvák i dramaturg Martin Kubran. Przemyślany, wielowarstwowy koncept połączył komedię antyczną z aktualnym tematem kryzysu euro i przeniósł ją na scenę z wykorzystaniem wielu środków teatralnych, wśród których znalazły się także śpiew operowy i wyrazisty ruch sceniczny. *Chmury* wraz ze starszą inscenizacją Čičváka na scenie dramatycznej SND *Faust I, II* są dla mnie najambitniejszymi, a zarazem najbardziej skomplikowanymi działaniami teatralnymi, jakie można zobaczyć na deskach słowackich teatrów.

Scena alternatywna zaczyna się u nas ostatnio rozrastać i potwierdzać swoją rangę w słowackim środowisku kultury. Bo choć dzisiaj nie jest trudno założyć teatr, o wiele trudniej opracować dla niego sensowny program, ideę i poziom estetyczny, krótko mówiąc: określić jego poetykę i umieć jej się trzymać. W Bratysławie udaje się to studiu tańca Elledanse (należy tu wspomnieć najmocniejszą inscenację tego sezonu *Voda na vode* [Woda na wodzie] czy teatrowi P.A.T., który w minionym sezonie dał od razu dwie premiery (*SDIG* i *Iluminárium*).

(the State Theatre) in Košice, and *The Seagull and The Clouds* on the drama stage of the SND (the Slovak National Theatre). Directors Roman Polák, Viktor Kollár, Edo Kudláč, David Drábek and Martin Čičvák made attempts at contemporary interpretations of the classics. The critics not only emphasised a non-traditional interpretation of a given play, but often also noticed completely new dramatisations (*Onegin*, *Crime and Punishment*) or striking modifications in staging (*The Gull*, *The Clouds*). Performances directed by the youngest artists, *Výnosné miesto* (Good Job, by Lukáš Brutovský) and *Jánošík 007* (Ján Luterán and Mariana Ďurčeková), interpreted as political cabaret or a harsh satire on corrupt contemporary politicians, suggest that young theatre artists are not afraid to present their views and use the theatre as a means of social criticism. For today there is no need to conceal one's views, to encode them in metaphors – on the contrary, contemporary theatre must speak openly and forcefully. And it was in this way, with an emphasis on the political aspect of the text, that director Martin Čičvák and playwright Martin Kubran interpreted Aristophanes' *The Clouds*. The well thought-out, multi-layered conception combined the ancient comedy with the current theme of the crisis of the euro, and transferred it on the stage through the use of many theatrical instruments, including operatic singing and powerful movements of the actors. *The Clouds*, alongside the older staging of *Faust I, II* by Čičvák on the drama stage of the SND, are for me, the most ambitious and most complex theatre projects to be seen in Slovak theatres.

The alternative scene in Slovakia is beginning to expand and confirm its position in the Slovak cultural community. For although it is easy to establish a theatre today, it is much more difficult to prepare a sensible programme, idea and aesthetic framework for it, in short: to define and maintain its poetics. In Bratislava this is successfully done in the Elledanse dance studio (the strongest production of the season, *Voda na vode* [Water on Water] should be mentioned here) or the P.A.T. theatre, which had two premieres in the past season (*SDIG* and *Iluminárium*). The Studio 12 in the Theatre Institute regularly supports original creation, and the Debris Company takes part

w Instytucie Teatralnym regularnie wspierać oryginalną, Debris Company współpracującą przy realizacji projektów w innych teatrach (Chmury w SND). Podczas gdy Blaho Uhlár w przedstawieniu *Pokus* (Próba) „przygatowali” Narodowemu i dotowanej kulturze iia za to nagrodę na festiwalu Nowego Dramaturga. Teatr Skrat ze spektaklem *Napichovači a lízači* (Screwers and Lickers) i wylizywacze uczestniczy w festiwalu Wiesbaden. Z inicjatyw pozabratisławskich należomnieć działania teatru Stanica Žilina-Záriečie te małe, niezależne grupy teatralne, tak alternatywna, mają dzisiaj największy potencjał, że nie są powiązane ze sferą komercyjną, natomiast odpowiednie miejsce dla kreatywności gi, by wystąpić z jakimś poglądem artystyczny. Nprawdzie na spektaklach teatrów niezależnych często ciąży brak środków finansowych i postępkacji (promocja, ilość przedstawień, frekwencja), jednak można je uważać za najszybciej rozwijające się i najbardziej postępowe formy teatru zej kulturze.

Wserwując inscenizacje minionego sezonu, od razem brak pewnej konkretności postawy, poglądu wórców. Nie potępiam tak zwanej dramaturgii tularowej teatrów stałych, rozumiem, że walka o chylność publiczności, a zatem o pieniądze, być zacięta, ale też charakter poszczególnych teatrów powinien być zgodny z ideami przyświecającymi w chwili powstania, tradycjami, poetykami szcze także ze sposobem finansowania i wysokością dotacji. Od dłuższego już czasu nieczęsto się za, by kierownictwo artystyczne lub zatrudnieni reżyserzy nadawali teatrowi kształt, poetytora byłaby gwarancją jakości. Pod tym względem Kukura Čičváka po raz kolejny ma rację: tematyki dobiera się według gustu aktorów i publiczni. Gust ten jest jednak znacznie zdegenerowany z działalnością mediów komercyjnych. I kto jest winien – lub nie? Osobiście uważam, że sztuka inna jednoznacznie dystansować się od komercji nie wzorować się na niej.

in projects of other theatres (*The Clouds* in the SND). While Blaho Uhlár in his performance called *Pokus* (*A Rehearsal*) castigates the National Theatre and subsidised culture (and received the New Drama Festival prize for it), the Skrat Theatre with a production called *Napichovači a lízači* (*Screwers and Lickers*) takes part in the Wiesbaden Festival. Among the initiatives outside Bratislava, the work of the Stanica Žilina Záriečie Theatre should be mentioned. And it is such small, independent theatre groups, the so called alternative, which have the greatest potential today. The fact that they are not involved with the commercial scene makes them a proper place for the creativity and courage to present artistic views. Although the performances in independent theatres are often haunted by a lack of financial resources and post-production (promotion, number of performances, attendance), they may be regarded as the fastest developing and most progressive forms of theatre in our culture.

Observing the productions from the past season, I sensed a certain vagueness of the attitude and views of the artists. I am not condemning the so called repertory drama in repertory theatres, I understand that the struggle for the audience's affection, meaning also for money, may be fierce, but the character of particular theatres should be compatible with the ideas of the founders, traditions and poetics, and not only with the way of financing and level of subsidy. For a long time, it rarely happens that the artistic directors or theatre directors in full-time employment would give the theatre a shape and poetics guaranteeing high quality. In this respect *Kukura* by Čičvák is again right: themes and plays are selected according to the taste of the actors and audience. But this taste is much corrupted by the practices of the commercial media. And who is responsible – or not responsible – for that? I personally think that art should unambiguously distance itself from commercialism and not model itself on it.

O ile Kukura podejmuje wątek kryzysu kultury i moralności, o tyle przedstawienie *Psota* teatru Pôtoň zajmuje się kwestią kryzysu materialnego. Bezrobocie, brak polityki społecznej i niewystarczające zabezpieczenie materialne rodzin na odległej słowackiej prowincji stały się przedmiotem badań terenowych artystów, którzy potrafili z autentycznego materiału stworzyć autonomiczny autorski spektakl. Niewiele jest teatrów na Słowacji, które idą tą drogą. Tandem Ditte i Jurčová, ściśle współpracujący ze swoim zespołem, przygotował wyraziste w wymowie, sugestywne dzieło z pogranicza teatru i dokumentu. Nie poprzestał na przedstawieniu rzeczywistości, mizerii i biedy ludzi wypchniętych poza nawias społeczeństwa. Przeciwnie, inscenizacja balansuje na granicy gatunków. To, co dokumentalne, realistyczne i autentyczne, równoważone jest przez wyrazistą plastyczną stylizację scenografii i stopniowe podważanie realności przedstawianej na scenie sytuacji, pojawiają się elementy niemal rodem z horroru, połączone z fantastyką naukową. Jakie będzie pokolenie dzieci, które dorastały w niedostatku, bez jakichkolwiek pozytywnych modeli zachowania? Temat ten dotyczy właściwie nas wszystkich, nie chodzi tu tylko o kulturę biedoty, ale ogólnie o poziom kultury jako takiej. W społeczeństwie, które jest obojętne na wszystko, brak kultury, analafabetyzm, nietolerancja, agresja, rasizm, homofobia mogą i będą się bujnie rozrastać. I kto tu jest winien?

While Kukura takes up the theme of the crisis of culture and morality, *Psota* at the Pôtoň Theatre is devoted to the material crisis. Unemployment, lack of social policy and insufficient provision for families from remote rural areas have become the subject of field studies by artists, who managed to create an autonomous authorial production from this authentic material. Few theatres in Slovakia have chosen this path. The Ditte / Jurčová duo, working closely with a team of actors, prepared a powerful, suggestive work from the borderland of theatre and documentary. They did not stop at presenting reality, the poverty and misery of people excluded from society. On the contrary, the performance sits on the fence between genres. The documentary, realistic and authentic, is balanced by the powerful wavy style of the stage set and the gradual undermining of the reality of the situation presented on stage; we see elements almost like from a horror film, combined with science fiction. How will this generation look like, the generation of children growing up in poverty, without any positive role models? This question concerns virtually all of us, the show is not only about the culture of the poor, but generally about the quality of culture as such. In a completely indifferent society, lack of culture, illiteracy, intolerance, racism and homophobia may and will flourish. And who is responsible here?

Michal Ditte

Psota

(*Bieda*)

(*Poverty*)

reżyseria / directed by

Iveta Jurčová

Divadlo Pôtoň, Bielovce

Już w momencie wydania proza Jána Roznera wywołała w Słowacji wielki oddźwięk. Po trzydziestu latach od swego powstania stała się fenomenalnym świadectwem losów artystów i intelektualistów w drugiej połowie XX wieku. Pomyśl, by przenieść powieść na scenę właśnie w Martinie – gdzie znajduje się tak ważny dla historii słowackiej Cmentarz Narodowy – uważa za jedno z najważniejszych posunięć dramaturgicznych współczesności. Autor adaptacji, Peter Pavlac, nie skupił się tylko na kwestiach polityczno-historycznych, ale doskonale oddał przede wszystkim wrażliwość i intymność narracji Roznera, jakby sam przeżył tę historię, przepracował ją

Ján Rozner's fiction already had great resonance in Slovakia when first published. After 30 years it became an excellent testimony of the fate of artists and intellectuals in the second half of the 20th century. I consider the idea of transferring it onto the stage in Martin – where the National Cemetery, so important for Slovak history – as one of the most important theatrical projects of our times. The author of the adaptation, Peter Pavlac, did not just focus on political and historical questions, but he also perfectly rendered the sensitivity and intimacy of Rozner's narrative, as if he had personally experienced this story, processed it and proposed it

Ján Rozner

Sedem dní do pohrebu

(*Siedem dni do pogrzebu*)

(*Seven Days to the Funeral*)

reżyseria / directed by

Dubomír Vajdička

Slovenské Komorné Divadlo
Martin

2310209 12>

nik/Quarterly, 2012

rito.pl

2-310x

zł (w tym 5% VAT)

HERITAGE

dziedzictwo, kultura, współczesność / heritage, culture & the present

SŁOWACJA

SLOVENSKO

SLOVAKIA

K

Miejsca kulturalnego wrzenia

Places of cultural commotion

PETER RADKOFF – dyrektor i założyciel centrum kulturalnego Tabačka Kulturfabrik. Studiował wzornictwo na Politechnice Koszyckiej. Po ukończeniu studiów zajął się filmem, teatrem i sztuką multimedialnego performance'u. Obeenie, jako dramaturg i menedżer, realizuje wiele projektów artystycznych.

PETER RADKOFF – is the director and founder of the Tabačka Kulturfabrik cultural centre. He studied industrial design at Košice Polytechnic, and after graduation started working in film, theatre and the art of multimedia performance. He currently realises many artistic projects as a playwright and manager.

Teatr Pôtoň powstał w 2000 roku. Celowo działa poza stolicą Słowacji, ale za to niemal w jej geograficznym centrum. Preferuje twórczość autorską, nie broniąc się jednak przed klasyką, którą wystawia w nowatorskiej interpretacji. Rdzeń teatru tworzą reżyserka Iveta Ditte Jurčová oraz dramaturg i autor Michal Ditte. Ich wspólne inscenizacje łączy zmysł metafory i poezji, nie stronią jednak od przerysowania, humoru czy przejaskrawienia graniczącego z karykaturą. Twórcy skupią się na poszukiwaniu interesujących i kontrowersyjnych tematów społecznych, których inscenizację poprzedzają badaniami terenowymi i zbieraniem autentycznych materiałów. Liczne inscenizacje z powodzeniem prezentowali na festiwalach krajowych i zagranicznych.

W Divadle Pôtoň – obok przedstawień – jest również miejsce na nowatorskie formy edukacji adresowane do publiczności i zawodowych artystów. W atrakcyjnej interaktywnej formie teatr stara się przybliżyć uczniom szkół średnich i studentom sztukę w ogóle, a teatr w szczególności. Oprócz edukacji młodzieży, Divadlo Pôtoň przygotowuje również warsztaty dla doświadczonych artystów teatralnych. Intensywna praca nad tymi projektami z biegiem lat coraz bardziej systematyzowała się, doprowadzając w rezultacie do powstania Ośrodka Sztuki i Kreatywności (Centrum Umenia a Kreativity). Ośrodek realizuje regularny program prezentacji współczesnej, żywej sztuki niekomercyjnej, a także program rezydencjalny dla słowackich i zagranicznych twórców.

Większość projektów i działań Divadla Pôtoň odbywa się na jego macierzystej scenie – w niegdysiejszym domu kultury w Bátovcach, który teatr otrzymał od gminy w 2008 roku w długofałigowią dzierżawę. Podczas czterech lat działalności w tym miejscu w salach teatru zagrano czterdzieści przedstawień dla dorosłych, trzydzieści przedstawień dla dzieci, odbyło się dwanaście projekcji filmowych, trzynaście

The Divadlo Pôtoň Theatre was founded in 2000. It was deliberately located outside the Slovak capital, but almost in the geographical centre of the country. It prefers authorial theatre but it is not refraining from staging the classics, produced in innovative interpretations. The theatre's core is the director Iveta Ditte Jurčová, and the playwright and author Michal Ditte. Their joint productions are characterised by a sense of metaphor and poetry but they also feature overstatement, humour or exaggeration bordering on caricature. The artists focus on searching for interesting and controversial social themes, preceding the productions with field research and gathering authentic material. Many productions have been successfully presented at domestic and international festivals.

Besides stage productions Divadlo Pôtoň also undertakes innovative forms of education targeted at the audience and professional artists. Using an attractive interactive form, the theatre attempts to bring art, and theatre in particular, closer to secondary school and university students. Besides educating the young, Divadlo Pôtoň also organises workshops for experienced theatre artists. Intense work on these projects had been becoming more and more systematic and culminated in founding the Centre for Art and Creativity (Centrum Umenia a Kreativity). The centre executes a regular programme of the presentation of contemporary, living, non-commercial art, as well as an in-residence programme for Slovak and international artists.

The majority of projects and activities of Divadlo Pôtoň take place on its home stage – in the former cultural centre in Bátovce, on a long-term lease from the municipality since 2008. During these four years, 40 theatre performances for adults and 30 for children have been offered (four premieres), with 12 film screenings, 13 concerts, over 80 workshops for children and young people, 6 international workshops

Michal Ditte

Teatr zawodowy na prowincji
Professional theatre in the countryside
Divadlo Pôtoň
Bátovce 358
www.poton.sk

koncertów, zrealizowano ponad osiemdziesiąt warsztatów dla dzieci i młodzieży oraz sześć warsztatów międzynarodowych i trzynaście dłuższych pobytów rezydencyjnych twórców ze Słowacji i z zagranicy. W tym czasie Divadlo Pôtoň dało w Bátovcach premiery czterech przedstawień.

Teatr zagrał ponadto poza sceną macierzystą dwieście pięćdziesiąt przedstawień w Słowacji i dwadzieścia na festiwalach zagranicznych dla ponad 40 000 widzów (łącznie).

We wrześniu bieżącego roku Divadlo Pôtoň zaprezentowało swój najnowszy spektakl *Psota (Bieda)* w ramach głównego programu międzynarodowego festiwalu Divadelná Nitra 2012, gdzie zaliczono go do czterech najciekawszych inscenizacji słowackich teatrów ubiegłego sezonu teatralnego (obok Divadla Pôtoň wyróżniono Słowacki Teatr Narodowy z Bratysławy, Słowacki Teatr Kameralny z Martina i bratysławskie Divadlo Aréna). Co więcej, przedstawienie *Psota* otrzymało nominacje do nagrody DOSKY 2012 w kategoriach najlepsza inscenizacja i najlepsza scenografia sezonu.

W 2011 roku Divadlo Pôtoň zostało partnerem międzynarodowego projektu Equinox. We współpracy z artystami z Francji, Meksyku i Węgier twórcy Divadla Pôtoň przygotowują przedstawienie *Amerika* na motywach powieści Franza Kafki. Premiera spektaklu odbędzie się na początku przyszłego roku w Meksyku, a kolejne spektakle zostaną zaprezentowane w 2013 roku we wszystkich krajach partnerskich.

Divadlo Pôtoň jest jedynym słowackim teatrem zawodowym mającym siedzibę na prowincji. Jego twórcy nie uznają tego za minus, przeciwnie: starają się stworzyć i rozwijać postępowy, nowoczesny, zaangażowany społecznie i niezależny ośrodek kultury w cichym, inspirującym środowisku o bogatej historii. Kompetentna publiczność i artyści, ale też krytyka teatralna zaczynają dzięki twórczości Divadla Pôtoň traktować Bátovce jako najmniejszy ośrodek współczesnego teatru zawodowego w Słowacji. [JB]

Ze słowackiego przełożyły Magdalena Bystrzak [MB] i Joanna Bakalarz [JB]

MICHAL DITTE – dramaturg, dramatopisarz, dyrektor Divadla Pôtoň, a okazjonalnie także technik teatralny, grafik, web designer, kierowca i plakacista.

and 13 in-residence programmes for Slovak and foreign artists.

Outside Bátovce the theatre has given 25 performances in Slovakia and 20 at festivals abroad; a total of 40,000 spectators.

In September this year Divadlo Pôtoň presented its newest production *Psota (Poverty)* in the main programme of the International Festival Divadelná Nitra 2012, where it was considered one of the four most interesting Slovak theatre productions of last season (alongside the Slovak National Theatre from Bratislava, the Slovak Chamber Theatre Martin and the Bratislava Divadlo Aréna). *Psota* was also nominated for the DOSKY awards 2012 in the production and best stage set categories.

In 2011 Divadlo Pôtoň became a partner in the international project *Equinox*. Together with artists from France, Mexico and Hungary, artists from Divadla Pôtoň are preparing a production called *Amerika* based on the novel by Franz Kafka. The premiere will take place in early 2013 in Mexico, and then the show will be presented in all partner countries.

Divadlo Pôtoň is the only professional Slovak theatre based in the countryside. The artists do not consider it a drawback, on the contrary, they are trying to create and develop a progressive, modern, socially committed and independent centre of culture in a quiet, inspiring environment with a rich history. Thanks to Divadla Pôtoň, both competent audiences and artists as well as theatre critics are starting to treat Bátovce as the smallest centre of contemporary professional theatre in Slovakia.

MICHAL DITTE – is a playwright, director of Divadlo Pôtoň, occasionally also a theatre engineer, graphic artist, web designer, driver and poster artist.